

Hvad ser du?

Når læserne modtager dette, det første nummer af *Mod Målet* 1987, vil de straks se, at det er et *nyt* blad, nyt i den forstand, at det ser anderledes ud. Vi har gerne villet markere endnu tydeligere, at bladet kaldes *Mod Målet*, og det har vi gjort ved at vise en båd på vej imod målet – og så har vi antydet (men kun antydet), at den rette mand må sidde ved roret, hvis båden skal nå målet – og hvem den rette mand er – ja, det ved du – ham har vi kun antydet, thi direkte skildres eller gengives kan han ikke!

Båden kan være *din egen tilværelses* båd – men den kan også være *menighedens* båd. Du kan tænke på begge dele, thi Det nye Testamente isolerer aldrig den enkelte kristne fra menigheden og forestiller sig heller ikke menigheden uden den enkelte.

Det er min hustru, der har udkastet ideen til det nye omslag og derefter tegnet det.

Der findes også andre mindre ændringer i bladets udseende, og vi håber naturligvis, at læserne synes om dem.

*

Når man skriver og siger så meget som jeg gør, er faren for en vis overfladiskhed stor. Mit personlige nytårsønske er derfor: *Mindre overfladiskhed i det kommende år!*

Jeg har på fornemmelsen, at andre deler dette mit nytårsønske med mig. Derfor nogle ord om, hvad det indebærer.

*

Jeg har ofte en følelse af, at min egen såvel som mange andres *synderkendelse* er temmelig overfladisk.

Vi er vist nok tilbøjelige til at betragte vor synd som nogle undtagelser i vor tilværelse, nogle isolerede handlinger, som vi fortryder – men når de så er bragt ind i Guds lys og vi har fået dem forladt, så er der ikke mere synd i vort liv.

Hvis dette er vor opfattelse, så vidner det om, at vi er temmeligt overfladiske mennesker med en temmelig sløv samvittighed!

For det *første* afslører det, at vi ikke kender os selv som syndere.

For det *andet* afslører det, at vi ikke kender Gud, men har dannet os vore egne forestillinger om ham.

For det *tredje* afslører det, at vi ikke ved, hvad synd er.

Lad mig, skønt det ikke skaber nogen opløftet nytårsstemning, alligevel begynde det nye år med disse fundamentale sandheder.

*

Hvad betyder det, når toldereren slår sig for brystet og udbryder: »Gud, vær *mig arme synder* nådig?»

Hvis du spurgte toldereren, hvad han mente dermed, ville han se undrende på dig, men han ville ikke forklare dig det, thi ingen synder ved fuldt ud, hvad han er – han føler sig snarere forvirret eller fortvivlet over sig selv og kan slet ikke forstå, hvorfor han er, som han er. Han er sig selv en gåde. Ingen forklaring strækker til, når det gælder at forstå, hvad en synder er, og hvad synden er. *Paulus* udbrød bare: »Jeg elendige menneske«, og *Luther* var så fortvivlet over sig selv, at det ikke kan beskrives.

Ingen synder forstår sig selv; når Guds lys rammer hans samvittighed, da er det, han sænker blikket imod jorden, slår sig for brystet og siger: »Jeg arme synder!«

Han føler, at *alt* i ham er sygt af synden.

Og han kan ikke ændre på det! Han er solgt under synden; han er syndens træl; han er bundet!

*

Hvad er en synder da? Tolderen ville sige: »Jeg har ikke gjort andet end synd«! men en god ven af ham ville nok sige: »Jo, du har virkelig gjort meget godt; det har jeg i hvert fald oplevet; du hjalp mig, da jeg var i nød, og hvor har du været god imod din gamle mor«!

Hvem af dem har ret?

Vi er tilbøjelige til at give venen ret, thi der findes da noget godt i ethvert menneske, ikke sandt? Tolderen er mismodig for tiden, og når man er det, ser alt mere mørkt ud, end det er!

Er en synder da et menneske, som ligger under for en eller flere syndere, men også har mange gode sider? Tolderen er desværre behersket af pengebegæret, men man må ikke glemme alle hans gode egenskaber! I virkeligheden er kærnen i toldereren god! Hvis blot han kommer fri af pengenes magt, er han et strålende menneske! Han er faldet for mammons fristelse, det er hans synd; bliver han friet af den, da kommer alle hans gode egenskaber til at stråle i al deres glans; da har syn-

den mistet sin magt over ham!

En synder er altså et menneske, der har begået noget forkert. Når han holder op med det, er han ikke længere nogen synder!

*

Denne opfattelse er vidt udbredt; man kan vist nok hævde, at den er den fremherskende i de fleste kristne kredse.

I følge den er synden et *moralsk* begreb. Det er umoralsk af toldereren at udnytte sit embede til egen fordel, det er hans synd, men bortset herfra lever han et uangribeligt familieliv, er god mod sin kone og sine børn – ingen kan i øvrigt finde nogen moralsk svaghed hos ham.

Tolderen er kort sagt en synder, fordi han snyder i pengesager. Gjorde han ikke det, var han ikke nogen synder!

*

Denne opfattelse af synden som moralsk svaghed holder i det menneskelige lys, men ikke i Guds.

Vore egne tanker kan ikke danne sig nogen anden opfattelse af synden. Derfor er det med rette sagt, at ingen synder ved, hvad synden er.

Kommer vi ind i Guds lys, falder der en rædsel over os, thi her oplever vi vor *totale fortabthed* og mærker, at intet er rent i os. I hellighedens lys udbryder vi: »Ve mig, det er ude med mig«! For Guds åsyn, hvor også hjertets skjulte motiver blotlægges, bryder hele mit liv sammen. Det var, hvad toldereren erfarede. Det kunne aldrig falde ham ind at pukke på, at han havde været så god imod sin gamle mor, o.s.v.

Hele mennesket er besmittet, intet er uberørt af synden. En synder er altså ikke et menneske, der står på neutral grund med synden på den ene side og retfærdigheden på den anden, og som desværre engang imellem kommer til at vælge synden. Nej, han er syndens træl, solgt under synden og i dens greb.

Han er heller ikke et væsen med en god, uberørt kerne, thi *alt*, også viljen og samvittigheden, er besmittet af synden. Vel er mennesket skabt i Guds billede, men hele Guds-billedet er gennemtrængt af synden. Derfor er der intet i synderen, end ikke »den gode vilje«, som består for Gud.

Men det er skjult for enhver synder, indtil Gud kalder ham til opgør inde for

sit åsyn!

*

Man kan altså sige, at synden er en hemmelighed, skønt ethvert menneske mener at vide, hvad synd er. (Dog anvender man nødtigt ordet »synd« i dag, man taler hellere om »det onde«, thi man aner, at synd har med Gud at gøre, og Ham vil man ikke vide af; det onde har med den ubestemmelige skæbne at gøre, og den kan man bedre omgås!)

Synden er i sit dyb en *hemmelighed*. Vi ved, hvad bestemte syndere er, men hvad synden er, må åbenbares os – ikke som en abstrakt sandhed, men helt personligt.

Hvor synden stammer fra, forstår ingen. Den stammer ikke fra Gud og hører altså ikke med til, hvad han har skabt. Hvordan kan den så opstå? Ingen har et fuldgyldigt svar derpå; lad os derfor ikke spekulere, men »nøjes med«, hvad Ordet åbenbarer.

Synden stammer ikke fra Gud og er derfor ikke naturlig. Alligevel er den trængt ind i naturen, så vi alle af natur er syndere. Vor natur er syndig, og dog er synden unaturlig! Mærker du ikke det? Lider du ikke derunder? Kan du slå dig til ro med, at »vi er jo alle syndere«, og derfor er der ikke noget at stille op med din hidsigthed eller vrantenhed eller dovenskab eller hvad det nu drejer sig om? Kan du slå dig til tåls med din synd som noget naturligt?

Hvis det er tilfældet, fattes der meget i dit kendskab til Gud!

*

Synden er noget overvætted, noget *grænseløst* (Rom. 7,13). På grund af den er vi af natur Guds *fejender*. Kan der tænkes noget mere absurd, end at vi hader Skaberens og træder hans kærlighed under fode?

Så begynder det at gå op for os, at synden er noget endnu alvorligere og mere skæbnesvangert end moralske fald, og vi fatter, at også moralske mennesker uden moralske fald er Guds *fejender* og dermed afslørede som syndere. Du kender måske nogle af dem – respektable, korrekte, venlige og imødekommende, blot du ikke vidner for dem om den kommende dom og om Jesus Kristus. Da kommer deres fjendskab frem i lyset, deres hjerters tanker bliver åbenbare, og deres had til sandheden og kærligheden afslører, at også deres natur er gennemsyndig!

Synden har underlagt sig hele menneskeheden. Der er ikke een retfærdig, end ikke een. Der er ingen forstandig, ingen, der søger Gud. Afvegne er alle, til hobe fordærvede (Rom 3,11 flg.) – men hvem af os kender sit hjertes fordærv fuldt ud?

– næppe nogen!

*

Der er en vis fare forbundet med at beskrive synden. Faren består i, at man svækker syndens alvor ved at definere den. Lad os være opmærksomme på denne fare, når vi nu fortsætter!

Synden har sandelig påvirket os! Har den også »påvirket« Gud? Har synden med andre ord virkninger på andet end skabningen?

Bibelen lader os ikke i tvivl: Gud *vredes!*

Det er det alvorligste af alt alvorligt, og dog tager kun ganske få Guds vrede alvorligt! Det kniber for mig selv at gøre det. Synden har gjort mig så overfladisk, at jeg med lette skridt går det alvorligste af alt alvorligt forbi. Om ikke Gud i sin barmhjertighed står mig kraftigt bi med sin Helligånd, er det for mit sløve sind mere alvorligt, at Danmark taber i fodbold, end at Gud vredes på min overfladiskhed.

Vi oplever jo ikke hans vrede så forfærdeligt! Vi har f.eks. gode kår og mangler intet. Er talen om Guds vrede ikke billedtale? Mon den skal forstås bogstaveligt? Kan Gud virkelig vredes? Bliver han virkelig vred?

Heller ikke dette spørgsmål kan forstanden give noget svar på. Ligesom man risikerer at bortforklare synden ved alle mulige forklaringer, således svækkes Guds vrede af for mange »forstandige« forklaringer. Her er nemlig tale om *Guds vrede* – og Gud hverken kan eller skal forklares.

Også den må *åbenbares* – ellers er vi blinde for den, selv når den rammer os.

Hvordan åbenbaringen af Guds frygtelige vrede gives, kan jeg heller ikke sige noget udtømmende om. Alle Guds hellige ned gennem tiderne har mødt den – *Moses* i herberget, da Guds engel kom og ville dræbe hans søn – *David*, da han var faldet i synd med Batseba – *Esajas*, da han så Herrens herlighed i templet – *Paulus*, da han faldt af hesten udenfor Damaskus – *Luther*, da han kæmpede i sin sjælekvide for at takkes Gud – og *du* har, håber jeg, også mærket den på din ånd i din samvittighed. Oftest åbenbarer Gud sin vrede, *når Ordet forkyndes* i Ånd og sandhed uden tillempninger og tilpasninger. Da blotlægges hjertenerne for Gud, og da bærer syndere for Den Hellige.

Guds vrede udspringer af hans for os ufattelige *hellighed*. Han tåler ikke synd – godkender aldrig synd – indgår aldrig et kompromis med synden. Derimod rejser han sig imod den i hellig harme og straffer den.

Det strider imod alle menneskelige forestillinger om Gud og om kærlighed – ja,

det ligger så langt borte fra vor opfattelse, at vi i al almindelighed slet ikke regner med Guds vrede. Det hænger naturligvis sammen med, at vi ikke ved, hvad hellighed er, fordi vi er på så lang afstand af Den Hellige. Vi lever almindeligvis i vore egne opfatters overkommelige verden med yderst afblegede indtryk af Herren, Hærskarers Herre, Gud den Allerhøjeste, hvem vi står til regnskab.

Jesus sagde: »Jeg vil vise jer, hvem I skal frygte for: frygt for ham, som efter at have taget livet har magt til at kaste i helvede, ja *jeg siger jer*: ham skal I frygte« (Luk. 12,5).

*

Hvis vi skal modtage sande indtryk af Guds vrede, må vi (som altid, når det gælder noget væsentligt) ud til *Golgata* og betragte ham, der hænger i ubeskrivelig våde på sit kors. Alle Guds vredes brændinger skyller usvækkede hen over ham, ikke een holdes tilbage. Tungt ligger Guds vrede på ham, der er gjort til synd for vor skyld. Gud forstøder ham og skjuler sit ansigt for ham; og han råber i angst: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« Guds harmes luer går over ham, hans sjæl er sandelig mæt af lidelser. Gud holder ikke sin hånd beskyttende over ham, men udtømmer sin hellige harme og al sin vrede over denne smerternes mand, der bliver knust for vor brødes skyld, plaget, slagen, gjort elendig, ham, der bliver straffet for vor synd.

Sandelig, Gud finder sig ikke i synd, men straffer den i skånselsløs nidkærhed og hellig harme. Gud er Gud, der fnyser i sin vrede!

*

Synd er nemlig *oprør imod ham*. Synd er djævelsk. Tænk, om det lykkedes oprøret at bemægtige sig universet og støde Gud fra tronen! Du ser vel i dag, hvor langt ud i det diabolske oprøret har ført menneskeheden. Skulle Gud se venligt smilende herpå? Skal al tale om ansvar og straf ophøre?

*

Synd er oprør imod Skaberens – ja, synd er altid synd *imod Gud* – *udelukkende* imod ham. Det fattede David, da han havde myrdet Urias og bedrevet hor med Batseba; derfor sagde han: »Mod dig har jeg syndet, mod dig *alene*« (Salme 51,6).

Det er umiddelbart svært at forstå. Har han ikke også syndet imod Urias og Batseba? Det er da om dem, især Urias, al menneskelig medfølelse samler sig. I sammenligning med hvad der er overgået Urias, synes det, der er »overgået« Gud,

kun en liden ting! Er David blevet så følelseskold, at han ganske glemmer ham?

Nej, Davids syndsbeholdelse udspringer af, at Guds hånd lå tungt på ham. Han oplevede Gud som Gud og Guds vrede som Guds vrede. Da hersker der i samvittigheden ingen tvivl om, at min synd er imod »dig Gud, dig *alene*«!

Det er nemlig Gud, der har givet loven: »Du må ikke bedrive hor, du må ikke myrde, du må ikke begære«! Det er ikke Batsebas og Urias' lov, men *Guds* lov. Og den er ikke som Danmarks love. Hvis du overtræder dem, krænker du ikke nogen lovgiver *personligt* og kommer ikke i et personligt skyld-forhold til en lovgiver.

Helt anderledes med Guds lov! Overtræder du den, kommer du straks i konfrontation med *Lovgiveren*, thi du har krænket ham, gjort ham imod, deltaget i oprøret imod ham og stået hans vilje imod. Derfor er lovbrud synd imod Gud, imod Gud alene!

*

Jeg ved, det strider imod vor opfattelse. Men lad os nu ikke glemme, at det hører med til syndefaldet, at ingen synder ved, hvad synd er!

Derfor ved ingen synder noget om, hvad *modsatningen* til synd er. De fleste vil formentlig anse retfærdighed eller godhed som syndens modsætning, fordi synd i deres øjne er et *moralsk* begreb. »Hvis jeg blot ikke gør det forkerte, da synder jeg ikke«, er deres tankegang.

De kan ikke forstå, at *alt*, der ikke udspringer af tro, er synd (Rom. 14,23), at *troen* altså er syndens modsætning! Det lærer man først at forstå i Guds skole foran ham, når Helligånden overbeviser om synd: »at de ikke tror på mig« (Joh. 16,9). Da ser synderen, at hans synd ikke blot var nogle isolerede gerninger af angribelig moralsk karakter, men at *hele* hans liv er synd, *fordi det ikke udsprang af tro*.

Da får selvsikkerheden og selvtilliden og dermed overfladiskheden et dødsstød, da får synderen som David et sønderbrudt, sønderknust hjerte, da er synderen blevet bange for sig selv, idet han har lært at frygte Gud!

Ak, hvor dette dog fattes i kristenheden! Det er, som om vi bliver i yderkannten af evangeliet for så hurtigt som muligt at »komme videre«!

Derfor så liden overbevisning om synd – så få dødsstød mod synden – derfor så overfladisk et kendskab til Gud... ja, nu og da må man spørge, om den nye fødsel virkelig har fundet sted!

*

Det er også grunden til, at kristenheden

vover at byde Gud så meget, som – hvis den virkelig vidste, hvem Gud er, og hvad synd er – den straks frivilligt ville kassere.

Evangeliet bliver for billigt og for luftigt for enhver, der ikke har skælvet under Guds hellighed og harme. Ja, spørgsmålet er, om det overhovedet er et evangelium – om ikke det (skønt de rigtige gloser og vendinger anvendes) er blevet et »lykkebudskab«, der lover menneskene et »meningsfyldt« liv, en tilværelse i »glæde og fred« og andet sukkergodt i stedet for frelse fra synd, vrede og fortabelse.

Hvor få kan med sandhed sige:

»Jeg så ham som mand i
den modnede sommer,
da synderen skjalv for den
hellige dommer,
da hjertet slog tungt, og min isse
var sænket,
og dødstanken strengt havde livsmodet
lænket.

Først da fik jeg kende hans salige
nåde,
først da løstes korsets,
forargelsens gåde,
først da lærte hjertet at favne
den byrde,
som han har mig rakt, den
for barmende Hyrde.

Først da har jeg sagt ham, hvad før
jeg ej vidste,
at han er den første og bliver den
sidste;
først da har jeg sagt ham, at han vil
jeg følge
i liv og på dødens den rullende
bølge.«

*

Kendskab til evangeliet og kendskab til Gud er to sider af samme sag. Sammen hermed hører kendskab til sig selv, selverkendelse, der hænger nøje sammen med syndserkendelse. Intet af alt dette ligger indenfor noget menneskes rækkevidde. Alle menneskets tanker herom er løgn. Det må *åbenbares* – denne åbenbaring er al forkyndelses forudsætning og opgave! Derfor må enhver forkynder tale »ud af Gud« (2. Kor. 2,17), ellers er han intet andet end en kristelig foredragsholder, causeur eller entertainer i underholdningskristendomsbranchen, og med al sin charme, geskæftighed og ildhu lukker han for kendskabet til Gud, for Guds frygten, for den bævende ånd og dermed for evangeliet og dets Guddomskraft.

*

Ja, han lukker Guds kraft ude. Den kraft

døder og gør levende, fører ned i dødsriget og fører op.

Uden denne dødende og levendegørende kraft forbliver vi stort set i vore egne tankers og forestillingers verden og ved ikke, at vi dermed også stort set forbliver i løgner og illusionerne.

Det er det overfladiske menneskes frygtelige selvbedrag i en overfladisk kristenhed. Det er, hvad jeg frygter mest for mit eget vedkommende.

Jeg vil så nødtigt blive i et overfladisk kendskab til Guds *kærlighed* – dette ufattelige, at samtidig med at han afslører min synd, min stædighed, mit fjendskab imod ham, så der ikke levnes nogen mulighed for selvglæde i mig, men jeg står der sammen med *tolderen* og *David* og *Paulus* og tusinde flere og med sænket blik tvinges til at bekende: »Jeg er den største af alle syndere – Gud, vær mig arme synder nådig«! – samtidig hermed (og det er ikke nogen indbildning, endsige et udslag af fromhed eller ydmyghed – det er mig, just mig foran Gud!) åbenbarer han mig sit eget offerlam, sin Søn, den elskede, så jeg bøjes endnu dybere og kun kan fremstamme: »Min Herre, og min Gud«!

Guds kærlighed – Guds kærlighed – hvem kan tale ret herom? Den er (hvis jeg tør tale sådan) det mest guddommelige af al Guds guddommelighed og altså helt, helt udenfor og over vor forstands, følelses og fantasi rækkevidde. Den er så underfuld, at den aldrig kan indpasses i noget skema. Derfor kan vi aldrig gribe den – men vi kan *komme til tro* på den (1. Joh. 4,16) – og ved Guds Ånds utrættelige nådesbistand kan vi *blive grebet af den – grebet af Kristus* (Fil. 3,12).

Ligesom vor syndserkendelse ikke er det samme som vor synd, men snarere et refleks af den – ligesom vor skyldfølelse ikke er lig med vor skyld, men også kun et subjektivt genskær af den (vor synd og vor skyld er langt større end vor syndserkendelse og skyldfølelse – hvis du vil vide, hvor stor din synd og skyld er, så gå ud til Golgata! – der ser du den! – hvad er din syndserkendelse og skyldfølelse i sammenligning hermed?) – således er vor følelsesmæssige oplevelse af Guds kærlighed ikke lig med kærligheden, men altid kun et lille subjektivt farvet lysglimt af den, så sandt Guds kærlighed overgår al forstand og enhver større eller mindre oplevelse af den – den er så »stor« og så guddommelig, at den i egentligste forstand først og sidst er genstand for tro, således som den evige verden i den nærværende tid kun er tilgængelig for troen.

Jo mere man derfor betoner de følelsesmæssige, subjektive oplevelser, des mere overfladisk bliver man og risikerer at danne sig en »kristendom«, en »Kristus« og en »Gud« i sit eget mere eller mindre sunde følelseslivs billede, altså

i sit eget billede. Mon ikke det er vor tids største fare?

*

Hvad er vort nytårsønske andet end at *lære Ham bedre at kende*. Det er redningen fra overfladiskheden og dens utallige forgreninger i vort personlige liv og i menighederne.

Nu lader Paulus os forstå, at et dybere kendskab til Kristus altid går hånd i hånd med *tab* på noget, som ellers blev regnet for værdifuldt.

Det må vi se i øjnene, hvis ikke vi vil være overfladiske, når vi beder om hjælp ud af overfladiskheden. Og vi må bønfulde Gud om hjælp til ikke at holde fast på noget, som er en hindring for et inderligere kendskab til Ham.

*

Men mærkeligt nok, når alt dette alvorlige er sagt, er der dermed ikke også sagt: Festlighed er udelukket for enhver, der ikke vil være en overfladisk kristen!

Festlighed behøver nemlig slet ikke at være et udtryk for overfladiskhed. Den er det ganske rigtigt ofte, men ikke iblandt Guds børn, når blot de fester på rette måde.

Vi har, som tidligere meddelt, bestemt os til efter mange overvejelser at holde *søndag den 25. januar* som en hellig festdag midt i den mørke vinter. Vi håber, at mange fra nær og fjern har lyst og lejlighed til at være sammen med os på *Nyborg Strand*.

Vi begynder med *festgudstjeneste* kl. 11.30. Dette lidt sene tidspunkt valgt, for at mange fra øst og vest kan nå frem uden for store besværligheder.

Kl. 13.30 spiser vi en *festmiddag* sammen. Hotellet har vist os den store inødekommehed at sammensætte en fin middag + efterfølgende kaffe og kage for en pris af 100 kr., hvilket man ikke kan få noget andet sted.

Kl. 15 samles vi til et *eftermiddagsmøde*, der slutter senest kl. 16.45, så alle kan nå at komme hjem i rimelig tid. Her vil bl.a. vor langlandske ven, fru *Yvonne Marguard Pedersen* aflægge sit vidnesbyrd om, hvorledes Herren fandt hende ude i *Peru*, hvor hun havde søgt hen i sin dybe længsel efter at finde sandheden. Men også andre vil få Ordet, og jeg selv vil trække nogle hovedlinier op for Kristent Fællesskabs arbejde.

Man melder sig ved at telefonere til *Joyce Deeks* på 09-117321.

Vi håber meget, at denne dag må være med til at opbygge os sammen – ja, hvem ved, om den ikke også får lov til at inde-

holde et kald til mænd og kvinder, der hidtil har holdt sig på afstand af de helliges forsamling. Du kan jo overveje, om der er nogen, du skal invitere med som din gæst!

*

Professor *Emil Brunner*, som efter min ringe mening var en endnu større teolog end *Karl Barth*, har skrevet nogle ting, som har gjort et dybt indtryk på mig. Lad mig citere følgende:

»Gud selv møder os kun der, hvor vi er blevet færdige med al vor viden og kunnen. Derfor er det så meget sværere at bede end at arbejde, så meget mere anstrengende. Af hundrede mænd, der ikke skyer arbejdets anstrengelse, er der kun få, der tager bønnens anstrengelse på sig. De fleste flygter fra den (han mener, at de flygter ud i kristeligt arbejde!). De er bange for bønnens anstrengelse.

Til bøn behøves der tid som til ethvert stykke ærligt arbejde. Den, der ikke tager sig tid dertil, vil enten aldrig lære at bede eller også hurtigt glemme det igen. Kun den, som tager sig megen ekstra tid til at bede, kan forstå, hvad apostelen mener med ordet: *Bed uden ophør!*

Så langt den lærde og ydmyge professor!

Siden min opfordring i november om at deltage i *bønnevagten*, har der meldt sig en del, men der er plads til mange flere, også til dig!

*

Jeg har foran skrevet en del om *overfladiskhed*, og professor *Emil Brunner* leder mine tanker til en form for åndelig overfladiskhed, som er temmelig udbredt og uhyre farlig. Jeg møder den her og der og må selv være på vagt imod den ustandselig. *Emil Brunner* skriver om dem, *der flygter ud i et kristeligt arbejde* – dem er der mange af!

Det er dybest set virkelighedsflugt (escapisme).

Vi kan flygte fra *et opgør med Gud* – og tro, at vi kan gemme os for ham (og få ham til at glemme opgøret) ved at arbejde for ham!

Vi kan flygte fra *bønnen* – og håbe, at vi kan »spise Gud af« med at gøre et stykke kristeligt arbejde!

Vi kan flygte fra *stilheden*, fordi vi frygter den. I stilheden risikerer vi jo, at Gud taler til os om noget, vi helst ikke vil høre. Så hellere arbejde, arbejde – så har man den undskyldning, at man desværre ikke har tid til stilheden – slet ikke til at give den førstepladsen!

Vi kan flygte fra en *lydighedshand-*

ling, thi den koster os for meget. Så helle-re mase på af al kraft med en »tjeneste« – man kan håbe på, at den overdøver samvittighedens stemme!

Vi flygter – thi vi har en anelse om, at hvis vi virkelig lader Gud tale ud med os, vil det få så radikale følger, at dem ønsker vi inderst inde ikke. Vi vil gerne tjene Gud – *på vore egne betingelser* – derfor flygter vi fra at tjene ham på hans betingelser!

Men vort liv ser ud af noget! Vi udretter noget, vi siger meget, vi har uhyre travlt – vi er sandelig helhjertede!!

Hvad er det, vi, hvis vi således flygter ud i et arbejde, kæmper imod? Er det ikke dybest set Herrens vilje? Er det ikke korsets dårskab og korsets magtesløshed, vi da ikke vil vide af?

Denne tendens bor i os alle. Korsets dårskab – hvem vil ikke helst undgå den – hvem vil lægge den til grund for sin tjeneste – ak, den byder kød og blod imod – og det er så nemt, så nemt at undgå den. Man skal blot handle klogt, så klarer man sig uden (og uden om) korsets dårskab!

Sandelig, hvis ikke vi i Guds øjne vil være overfladiske arbejdere – hvis vort arbejde skal være fyldestgørende *i hans øjne*, da give Herren os nåde til aldrig at bukke under for vor naturlige tendens til at vige bort fra korsets dårskab og korsets svaghed.

*

Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja til evig tid (Hebr. 13,8). Det er et vers, der ofte citeres ved nytårstid. Vi vil også slutte disse bemærkninger med dette ord. Det er et vidunderligt ord, thi alt andet forandrer sig. Meget har forandret sig i det forløbne år, og meget vil forandres i det nye. Men han forbliver den samme.

Det betyder bl.a., at hans trofasthed forbliver den samme, hans langmodighed og barmhjertighed også.

Men det er også et forfærdeligt ord, thi det betyder, at hans vilje også forbliver den samme. Hvis vi er på kant med den, ændrer han sig ikke. Det er os, der må ændre os. Han bøjer sig ikke under vor vilje, men bier på, at vi bøjer os under Hans.

Lad os derfor af hjertet bede denne bøn ved indgangen til det nye år: Ske din vilje her på jorden, som den sker i Himlen – din vilje med mig!

Vi sender her fra redaktionen vor hjerteligste tak for al den opmuntring, der mødte os i det svundne år, og vi beder Gud velsigne enhver af vore læsere og andre venner, som kun Han formår. Således ønsker vi et velsignet nytår!

*